

VE SPÁRECH BYTOVÉ NOUZE

Pod tímto názvem vydával novinář a pozdější politik Wenzel Jaksch (1896–1966) v roce 1926 cyklus reportáží o Teplicích. V letech 1924 až 1928 mladý Jaksch cestoval německojazyčným pohraničím Československa a dokumentoval své zážitky v řadě novinových reportáží. Tyto texty ukazují krutou chudobu a velkou bídu a umožňují nám pochopit, proč se tolik lidí ve 30. letech 20. století mohlo nechat zlákat nacismem. Reportáže vyšly v roce 2017 pod titulem *Ztracené vesnice, opuštění lidé* v nakladatelství Academia.

Bývalé Sudety jsou inspirativní region. Po válce se v něm zcela vyměnili obyvatelé a v mnoha směrech začínali téměř od nuly. Dodnes je to znát. Sudety ale nejsou v jádru jiné než zbytek Česka, jen v nich jsou naše problémy vidět ostřeji. Z tohoto důvodu jsme požádali 90 let po reportážích Wenzela Jaksche studentky a studenty Gymnázia Teplice, aby se podívali na své město a jeho okolí vlastníma novinářskými očima, napsali o něm reportáže, a tím upozornili na největší problémy ze svého pohledu. Přejeme Vám inspirativní četbu!

PŮVODNÍ REPORTÁŽE W. JAKSCHE

Vyšlo v časopise
Sozialdemokrat

4. 7. 1926, č. 156

Ve spárech bytové nouze Obrazy bídy v teplické průmyslové oblasti

Z řady pohrom, které lidstvu uštědřila válka, se vlády nejpevněji drží bytová nouze. Je to vlastně odedávna jeden ze starých neřadů kapitalismu – nikde totiž „volná hra sil“ nesehlala tak zásadně jako ve svém úkolu zajistit pracujícímu lidu důstojnou střechu nad hlavou, do dokonalosti to však dotáhla až válka a její následky. Zatímco hladomory, epidemie a militaristické šílenství již jsou celá léta zredukována na „úroveň v době míru“, přízpusobenou vládnoucímu systému, je naopak bytová bída nemajetných vrstev stále na vzestupu. Stále další a další rodiny jsou vydávány napospas nelidskému utrpení života bez domova a musejí měsíce, ba častokrát roky živořit tak, jak se o tom v dřívějších dobách nezdálo ani zapuzeným malomocným. Možná to zní přehnaně. Kdo tento názor zastává, ať věnuje pozornost důkazům v následujícím líčení. Do hledáčku se tentokrát nedostanou pouze výjimky, hospodářsky či kulturně zaostalé oblasti. Uvedené dojmy a postřehy o nepopsatelné bytové bídě mnohých pracujících pocházejí z cesty po teplickém okrese, tedy jedné z nejrozvinutějších průmyslových oblastí německých Čech.

TRNOVANY U TEPLIC

Typické průmyslové město. Nerovnoměrná a neuspořádaná zástavba značí, že se zde s prudkým nárůstem obyvatel v době zakladatelského průmyslového období změnila poklidná vesnička ohromnou rychlostí v dělnické město. O tomto vývoji svědčí celé řady narychlo poslepaných činžovních bloků, které se v některých místech ještě srážejí s větrem pokřivenými domečky „původních obyvatel“. Došlo tady k běžnému vývoji kapitalistického „bytového zajištění“: s růstem průmyslu a hornictví vzrostla i potřeba bytů, nájem a ceny pozemků podražily. Spekulant s pozemky a stavební podnikatelé zavětřili, že by se tu daly utržit peníze. Kupovali, prodávali, stavěli, pronajímali a nyní mají ze zisků nahrabaných před několika desetiletími, které navíc často spadly zcela bez práce do klína majitelům pozemků v důsledku nárůstu jejich ceny, navždy platit úroky následující generace. Pokud se zdráhají vzít na svá bedra celou zátěž pozemkové renty v podobě „normální“ činže, pak má vládnoucí buržoazie k ruce osvědčené prostředky, jak problé-

mové nájemníky zkrotit: zvýšit bytovou nouzi znemožněním nových staveb, úřední šikanou, vypovězením z bytu, vystěhováním...

JINÝ DRUH OSÍDLOVÁNÍ

Okruh zahajujeme pod vedením soudruha Dr. Liebena, jenž při výkonu svého povolání lékaře poznává bytové podmínky proletariátu z té nejšmutnější stránky. Cestou poznáváme prvního proletářského „osadníka“. V koutku hřiště stojí bouda mistra pokrývače, stlučená z prken. Rodinu vystěhovali před rokem, její záchranou před životem na ulici se stala vlastnoručně sbitá dřevěná chatrč. V dřevěném přístřešku, jen chabě chránícím před nepřízní počasí, jich bydlelo nejprve šest, nyní jsou čtyři. V předsíni, v níž se prohání průvan a jejíž podlaha je tvořena hlínou, spí těžce nemocný syn po operaci hrtnu. Mnohem zajímavější to však je poblíž cihelny Mitreiter. Oběti bytové bídy bydlí v bezprostředním sousedství skládky a blátivých kaluží. Těsně vedle jíloviště naplněného dešťovou vodou, kde se právě skupina proletářů oddává úspěšnému sportu v neckách, stojí fungl nová dřevěná bouda jednoho českého horníka. Muž vypráví, jak byl před čtrnácti dny vystěhován z bytu. Činži sice platil včas, ale po prohraném soudním procesu s majitelem domu o rozdělení nákladů na opravu nedokázal zaplatit výlohy druhé strany ve výši 467 korun. A to mu zlomilo vaz. Dnes bydlí se čtyřmi dětmi v improvizovaném domku z prken, mezi spárami se prodírá paprsek večerního slunce. Nuzná „novostavba“ ho doposud přišla na 1200 korun, které ještě nezapltil. Rodinu bolestně zasáhl nedávný vytrvalý déšť. Všude crčela voda, postele, oblečení i nábytek byly skrz na skrz, v suchu zůstaly jen věci ve skříni. K tomu všemu visí nad rodinou horníka hrozba, že bude z nového domova brzy vyhnána, protože stavět na pozemku jí dovolil pouze pachtýř, nikoliv majitel. Obec nedokázala vyčlenit ani kousíček půdy na nouzový příbytek. – Hned vedle nacházíme další soudruhy v nouzi. Tady bydlí trhovce s manželkou ve vsutku originální „vile“. Na cihlových podpěrách spočívají dvě kastle z vyřazených dostavníků a společně tvoří luxusní dvoupokojový byt. Upovídána žena říká, že bývalý byt opustili dobrovolně, protože již nedokázali utáhnout

činži. Na místě se nacházejí ještě dvě další nouzová přístřeší. Pětičlenná rodina bydlí ve vyřazeném železničním vagonu, další, čtyřčlenná rodina zase ve starém obytném voze. Široko daleko není záchod. Možná až na jednu výjimku se u těchto divokých osadníků jedná veskrze o oběti bytové nouze, které byly vyhnány z okruhu svých sousedů a odsouzeny ke způsobu života, jenž odpovídá kulturní úrovni afrického kmene.

ZA MŘÍŽEM!

Dříve to bylo útočiště opilců, přístřeší zlodějů, podvodníků a prostitutek. Nyní poslední možnost azylu pro rodiny bez domova. V trnovanské věznici se v zešeřelé cele za zpola zatemněnými, zamřížovanými okny tísní osm osob, v úzké předsínce další tři. Na pryčně spí vedle sebe sedm lidí, namačkaných jako sardinky. Ostatní si roztáhli slavníky na studené podlaze. Jeden dělník se ženou a dvěma dětmi je tady již přes rok. Od Vánoc je opět bez práce, nedostává podporu a rodinu drží nad vodou příležitostnými pracemi. Šestnáctiletý drobný chlapec, který sedí unaveně na pryčně a ochotně o všem vypráví, dochází do teplické továrny. Přes den ve fabrice, v noci v zatuchlé cele – tak vypadá „sladké mládí“ proletářského dítěte! Žena často pobíhá po venku, když chce něco uvařit, musí k příbuzným do sousedních vesnic. Domácí plotna, kde „přičinlivá manželka“ tvoří a koulí maloburžoazní rodinou idylku, je nedosažitelná. Již celý rok. Jak dlouho ještě?

V nevytápěném vězení, kde není ani možnost ohřát si trochu vody a kde musí být v zimě strašně chladno, nacházejí útočiště i děti a kojenci! Druhá rodina z téže cely měla s sebou dokonce dvojčata. Jedno z nich zemřelo (patrně na přemíru péče poskytované společností), jednoleté a tříleté dítě ještě žijí – navzdory několikaměsíčnímu „uvěznění“! Lze si snad představit lépe zorganizovanou vraždu dítěte? Herodes byl šumař ve srovnání s kapitalistickým mocnářem, kteří bezcitně nechávají zahynout bezpočet proletářských dětí. V další místnosti sídlí teprve před několika málo dny vystěhovaná pětičlenná rodina včetně sedmdesátiletého starce a tříměsíčního dítěte. Péče o staré a děti pod jednou střeškou...

I kdybychom v sobě našli sílu potlačit vzdouvající se vlnu zděšení, kterou pohled na tento stav vy-

volává, nelze tyto poměry zkrátka pochopit. Je nutno uznat, že obec se potýká s obtížnou situací a že je stále lidštější uvrhnout rodiny bez domova do vězení než je nechat ležet na ulici – ale cožpak není její povinností v první řadě začít okamžitě se stavbou domů pro nouzové ubytování, když se jí hromadí stále nové vystěhované partaje? A ještě něco: Pokud jsme získali pravdivé informace, tak se vězeňské cely mezi osmou ranní a šestou večerní zamykají, takže jejich obyvatelé, ať děti, ženy či starci, se přes den musejí potloukat venku. Lze snad nějakým způsobem ospravedlnit, že tito nešťastníci, kteří nemají žádnou možnost, jak se večer zahřát, usušit se nebo pozřít teplé jídlo, jsou vyháněni do zimy, deště a větru?

ODSOUZENÍ K SMRTI...

Soudruh Lieben neustává a otevírá stále další a další dveře, z nichž se šklebí děsivá tvář proletářské bytové nouze. V Severní ulici vstupujeme do přízemní světnice obývané devíti osobami, z toho třemi malými dětmi. Jedno z nich leží v horečkách se spalníčkami v posteli, mladá matka stojí s pláčem vedle něj. Lékař jí musí sdělit, že nemoc v několika málo dnech nevyhnutelně skolí i další dvě děti. Není úniku. – Ženy vyprávějí, jak neúnavně obíhaly okolí, aby sehnaly lepší bydlení. Za volný byt chtěly dát majiteli odstupné. Odpověď zněla: „Peníze nepotřebuju.“ Spoluobčané tedy asi ani nepotřebují byty!

V některých domech obývají prádelny ve dvorech celé rodiny. V jedné prádelně bydlí přeložený český ajznbobák. Němečtí ajznbobáci, kteří vlastní staré byty, samozřejmě museli být ve státním zájmu vyhozeni na ulici, aby mohli Češi převeleň do „poněmčeného kraje“ shnít v zatuchlých dírách. Hlavně, aby byl zachován národní stát, lidi u toho můžou třeba pochcípát... V Edmondově ulici bydlí v prádelně rodina kočího. Majitel je vzal z vlastní dobré vůle, když museli před pěti lety vyklidit služební byt. Tihle chudáci trčí již pět let v nuzné místnosti měřící nanejvýš 3 x 2,5 metru, se střeškou, která dává dešťové vodě volný průchod. Muž nám ukazuje hnijjící slámu v postelích, nábytek zničený vlhkostí, žena vytahuje z beden plesnivé oblečení. Před jediným oknem se nachází otevřená žumpa a v zimě se prý někdy stává, že přeteče a odpor-

né splašky hrknou až do prádelního bytu. O úzkou postel se dělí muž se ženou a sedmiletým dítětem. Druhé dítě se našťestí ještě vejde do košíku. Nejstarší syn, který v současnosti slouží u sedláka, spal na zemi, ale kvůli mravencům to nebylo k vydržení. Přesto se chce vrátit zpět k rodičům.

Muž je díky povolání kočího hodně na čerstvém vzduchu a navzdory všemu budí obstojný dojem. Zato chudák žena s dětmi jsou k politování. Pět let bojovat s hnílobou a vlhkostí, pět let zavěni v tomto smutném kamrlíku, pět let bydlet vedle otevřené žumpy – cožpak by to tělesně i duševně nezničilo i toho nejotrlějšího člověka? Jak potom děti, vyrůstající v těchto podmínkách a již dnes sužované chronickým dávivým kašlem, můžou uniknout nemoci a bídě? Nechávat lidi i po pěti letech takového utrpení v podobném žaláři je jako odsoudit je k smrti! Vždyť existuje tolik odpůrců trestu smrti, každý vrah má dobré vyhlídky, že bude oběšen ušetřen. Cožpak se pro slušnou, poctivou dělnickou rodinu nenajde milost a slitování, cožpak se nenajde nikdo, kdo je vytáhne z těch splašků a dá jim skromné, přesto důstojné bydlení?

*

Z důvodů místa není možné zpravit během jedné krátké procházky po jedné obci o veškeré proletářské bídě, která se zkoumavému oku odhalí. Jiná města, nestojící o nic méně za vidění i vyličení, by při tom přišla zkrátka. Doplnil bych však ještě jednu maličkost. Když jsem se pak večer potuloval ulicemi, zaujal mou pozornost následující nápis na domu poblíž opuštěných rozvalin fabriky:

„Tento dům byl vystavěn navzdory válce i bídě, s vírou ve vítězství, jež je měšťanskou povinností.“

Měšťané zde tedy stavěli domy s vírou ve vítězství. – Vypálená hlína našťestí odolává lépe než naděje ve vítězství, jinak by bylo bezdomovců ještě více. A jelikož měli buržoazní občané příliš mnoho víry ve vítězství a příliš málo sociálního citění, potýkáme se nyní s tak strašlivou bytovou nouzí v zástupech proletářů. Kdyby si celé to pobláznění a světovou válku ušetřili, nemusely by dnes být věznice a prádelny přeplněné. Z válečných výloh se bývalo mohlo vybudovat pěkné vlastní bydlení s malou, hezkou zahrádkou pro miliony rodin. W. J.

STUDENTSKÉ REPORTÁŽE

Cyklostezky

Každý z nás se musí pořád někam dopravovat. A ať už do obchodu, školy, zaměstnání nebo kamkoliv jinam, jsou zde spousty možností. Můžete jet autobusem či trolejbusem městské hromadné dopravy, vlakem, vlastním automobilem, nebo třeba na kole.

Většina lidí upřednostňuje motorová vozidla. Je zde ale stále více lidí, kteří raději sáhnou po bicyklu

pravu po celém městě. K takovým městům bohužel patří i Teplice. Mnoho teplických cyklistů, mezi které patříme i my - mladí studenti - se tedy musí rozmyslet, jestli se chtějí nechat ohrožovat bezohlednými řidiči na silnicích, nebo dráždit chodce jízdou na chodníku.

Naším městem prochází pouze dvě cyklostezky. První vede ze Šanovského parku přes Zámeckou

například Trnovany. Nejen, že je to tam samá jednosměrka, také tudy projíždí ohromné množství aut s netolerantními řidiči!

Nejsou to ale jen Trnovany, které se zdají být nevhodnými pro dopravování se na kole. Je to také spousta ulic - Duchcovská, Alejní, Na Hrázi, Hrázní, Masarykova tř., Nákladní, Riegrova, Přítkovská a mnohé další.

I mnoho studentů ze zdejšího

- a to nejen proto, že se v Teplicích už přes rok dají půjčovat růžová Rekola.

Jako studenti nemáme vlastní auta a jízdní řády autobusů nám ne vždy vyhovují. Jezdíme proto na kolech. Jedeme-li na kole svém, nebo půjčeném musíme si pečlivě promyslet, kudy pojedeme. Ne každá silnice je totiž pro cyklistu bezpečná. A zároveň ne každé město má spousty cyklostezek, které mohou cyklisty využívat každý den pro do-

zahradu a lesopark v Řetenicích k Barboře. U mušle se na tuto cyklostezku napojuje další, po které se můžete dostat přes zahrádkářskou kolonii Na lišce do Bystřan a odtud dále až na trmické výsypky a k Miladě. Tyto cesty pomáhají cyklistům se dostat z jednoho konce města na druhý, ale když byste se chtěli přemístit po městě, nemáte téměř žádné možnosti. Spousty čtvrtí nemají ani jednu stezku vhodnou pro cyklisty. Mezi takové čtvrtě patří

gymnázia se potýká s ohrožením na silnici. Vyšly jsme proto mezi ně a zeptaly se na jejich zkušenosti.

„Není to tak dávno, co mi při cestě domů z večerního sportovního tréninku auto vyjíždějící z vedlejší silnice odmítlo dát přednost na křižovatce v Alejní ulici. Musela jsem prudce zabrzdit před arogantním řidičem, který mě málem srazil," stěžuje si sedmnáctiletá Lenka. „Skončila jsem s ošklivými škrábnutími, ale i to je lepší než muset po srážce do nemocnice," dodává.

„Na cestě do školy mě zastavil policista s tím, že nemám jezdit po chodníku. Když jsem pokračovala v cestě na silnici, auta mě málem srazila," prozradila nám další cyklistka.

„Já v Teplicích na kole raději nejždím vůbec. Na silnicích je moc aut, které by mě ani neobjela, a na chodníku kličkovat mezi lidmi také není nic příjemného," říká sedmnáctiletá Tereza.

Cyklistky Gymnázia Teplice

Kulturní ztráta

V naší reportáži se chceme věnovat kulturním a historickým památkám, přestavbě a modernizaci Teplic. Myslíme si, že je to velmi důležité téma, kterým by se mělo zabývat nejen teplické zastupitelstvo, ale i teplickí obyvatelé. Dle našeho názoru byl pro Teplice největší ztrátou zánik historické čtvrti Trnovany. Bohužel během normalizačního režimu došlo k demolici historických budov, které byly následně nahrazeny moderními rádooby funkcionalistickými budovami. Důvodem demolice nebyly jen nové bytové jednotky, ale i vymáčení se z německého vlivu sudetských Němců, kteří tuto čtvrť kdysi obývali a vtiskli jí architektonicky německý charakter. Do těchto budov se pak nastěhovali lidé, kteří mají značný podíl na kulturním úpadku celé čtvrti.

V současnosti je celá tato oblast kulturně zpustlá, protože v tomto místě se vyskytuje velké množství narkomanů, lidí bez domova a sociálně slabých obyvatel. V blízkosti bylo vybudováno centrum pro drogově závislé, za kterým tito lidé docházejí. K rozvoji také

nepřispívá provozování heren, putyk a kasin. Z těchto důvodů nejsou Trnovany atraktivní pro bohatší lidi, kteří by mohli přispět ke zvýšení celkové kulturní úrovně čtvrti. U vchodů a na ulicích se často vají odpadky, lahve od alkoholu spolu s opilci, které mu-

síme každý den odklízet a také použité jehly. V noci se bojím chodit po ulicích, necítím se v bezpečí. Nedávno jsem šla domů a cestou mě pronásledovali dva romští kluci; řvali na mě a nadávali mi.

Přestože jsem jim řekla, ať toho nechají, tak pokračovali v obtěžování," říká obyvatelka Trnovan

Pro zlepšení této tristní situace navrhuje limitovat počty kasin a heren, rovněž by pomohlo zvýšení policejních hlídek a pravidelné uklízení čtv-

lení ulic. Možná by město mohlo přispět na opravu a renovaci chátrajících domů.

Velmi nám záleží na historické a kulturní části města a myslíme si, že by se měly zachovávat staré budovy a ne je nechat chátrat a rozpadat se. Nejlep-

památkářů k opravě nedošlo. Myslíme si, že kdyby památková péče a městské zastupitelstvo byly schopni kompromisů, tato budova lázní by nebyla v tak špatném stavu, že by se musela nechat odstranit. Je opravdu velká škoda, že ztratíme další historickou stavbu v Teplicích.

V centru města je mnoho pěkných vil, které by stály za rekonstrukci a případně využití pro město. Například vila vedle regionální knihovny, by byla moc pěkná, kdyby se zrekonstruovala. V tomto stavu akorát kazí vzhled Teplic. Navrhujeme, aby se vedení města více zajímalo o celkový vzhled města a snažilo se podpořit opravy a nenechat chátrání zajít tak daleko, aby došlo ke stržení a demolici budov.

Doufáme, že naše reportáž pomůže trochu k vylepšení města nebo aspoň k zamýšlení se nad touto situací. Byli bychom rádi, kdyby se vzhled Teplice zlepšil a lidem nebylo jedno, co se v jejich městě děje.

Studenti Mrázková, Moučková, Nguyenová, Němec

Kam se poděl neplacený sport?

Naše krásné lázeňské město je plné zajímavých míst, nabídně všem, co potřebujeme, ať už mluvíme o službách jakéhokoliv druhu nebo pouze o nějakém krácení dlouhé chvíle. Potkáváme zde mnoho fajn lidí, usměvavých, milých a celkově pozitivně naladěných. A také mnoho lidí, kteří již tak fajn nejsou, tací, kteří se na vás podívají, a už následuje věta: „Na co čumíš, vole.“ Avšak není žádným tajemstvím, že naše městečko také obývá plno lidí se sportovním zájmem.

Nikoho snad nepřekvapí, že si tito lidé chtějí své dlouhé dny nějakým způsobem zpestřit. Ovšem potíží je v tom - jak? Jako student gymnázia to mám nejbliž patnáct minut k místu, kde se dá hrát stolní tenis. To je poměrně daleko. Žádné fotbalové hřiště, kde bych si mohl zahrát v době volna kopanou, není volně přístupné. Tenisové kurty, squash, badminton, jsou placené a navíc také neustále obsazené. To se již zapomnělo jak je sport zdraví pro-

spěšný? To už si nikdo nepamatuje, jak skvělé bylo jít s partou kamarádů na hřiště a vyzkoušet si pár těch přímých kopů? Vážně naše město nejeví zájem o to, aby mělo vitální a zdravé obyvatele?

Proto tímto apelují na všechny, kteří mají nějakou moc toto změnit, zařídíme větší přístupnost neplaceného sportu, více ping-pongových stolů, více spokojených spoluobčanů, změněme Teplice k lepšímu. Děkuji.

Student Gymnázia Teplice

Tepající Teplice

Teplice, Malá Paříž kousek od srdce Evropy. Významné německé město v bývalých Sudetech, jenž by mělo poutat okázalými sídly, zachovalými památkami, zdobenými lázeňskými domy a pompézními kulturními akcemi. Jako turistická perla drsného ústeckého severu s několika sídly celostátně významných firem by Teplicko mělo nabízet potenciál k spokojenému budoucímu životu pro mladé lidi. Ale je to skutečně tak? Co se stalo, že jsou mladí lidé skeptičtí k životu v kdysi jednom z nejvýznamnějších měst střední Evropy?

Zeptáte-li se pár středoškoláků, co chtějí po škole dělat, či kam by chtěli jít, často uslyšíte větu podobnou této: „Nevím, ale hlavně nechci zůstat tady. Nic tu není a už mě to tu nebaví“. Dost často k tomu dospějí i díky rodičům, kteří je ve snaze zajistit svým dětem to nejlepší posílají „do světa“. Za touhou po úspěchu, penězi či zábavou tak prchá část teplické mladé populace. Kdysi ale býval tenhle „svět“ u nás doma.

Ale určitě se těmto slovům dá i oponovat. Procházím Teplicemi a vidím krásné, obrovské divadlo, architektonicky zajímavý Dům kultury, který je sídlem Severočeské filharmonie. Všechno zeje prázdnotou. Veškerý ruch města pohltily dva velké obchodní domy. Po cestě bych mohl navštívit nespočetně mnoho hos-

pod, kde bych mohl zabíjet monotónně ubíhající čas v alkoholovém rauši, jsem mladistvý a stejně mi nalijí, všem je to jedno. Při průchodu parkem mívám partu teenagerů zevlujících na lavičkách. Pose-dávají a život jim utíká mezi prsty. V jedné ruce petku piva a cigó v druhé. Ospale si povídají o tom, jak nebudou stejní jako jejich fotři. „Nikdy nevláknou svoji mladou,“

říká jeden z nich a přitom opzle píská na procházející dámu. Nynější generace stojí na rozcestí, zda zůstat v tomto mrtvém městě, nebo zmizet ve velkoměstě s nekonečnými možnostmi. Jenže co je čeká tady na severu?

Hospody vypadající stejně jako před 50 lety, kdy se zakládaly. Moderní kavárny

teráskou v parku? Jedna či dvě... Příjemný podnik, kde můžete strávit s kamarády noc či dlouhý večer, aniž byste potkali lidi s pochybnými zájmy či úmysly? Žádný. Klub, kde se každý týden můžete těšit na nové skladatele s nápady a potenciálem? Maximálně Kabáti z repráku. Z problémových čtvrtí už jsou spíše No-Go zóny. Kdepak, moderních míst či trendy

kulturních akcí je zde jako šafránu.

Možná, že není divu. Kdo by tam chodil? Mladí tu nejsou... No jo, ale nejsou tu dost možná proto, že není kam jít. Teplické restaurace a služby si přivykly na lázeňskou klientelu z Ruska, Německa či arabských států, která je středního či vyššího věku a nic extra nevyžaduje. Ale mají na to doplatit mladí? Lidé s nápady,

kteří zde můžou založit své nové firmy, přivést sem sídla firem, či zvýšit prestiž těch stávajících a zasadit se tak o rozvoj celého zaostalého ústeckého regionu.

To celé je krásná myšlenka. Jenže v teplické generaci rodičů středoškoláků ještě klíčí gen maloměstáctví až venkovanství zasazený poslední etapou komunistického režimu. Pokud ale tito lidé nedokáží

reflektovat postup doby a budou tento „gen“ předávat i svým dětem a ti zase těm svým, uvízneme v bludném kruhu.

Teprve moderní lidé dělají moderní město. A takové bych si přál. Centrum dění, o kterém můžeme hrdě říct, že v něm bydlíme. Přál bych si Teplice, které tepou životem i klidem.

Studenti Tomáš Kučera, Jan Kulich, František Mach

Prostituce v Dubí

Dubí by mohlo být tak krásným městem nebyť místních problémů s prostitucí. Prostituce má v Dubí mnohaletou tradici a bohužel se stala i jedním ze symbolů města. Noční procházka dubskými ulicemi je prakticky nemožná, pokud tedy rádi nedostáváte nemravné návrhy zdrogovaných prostitutek. Noci bych možná ani nepřikládala tak velký význam, co mě ale jako obyvatelku města tíží je jejich denní směna. V době kdy jedete do školy, nebo například vezete svou ratolest do školky, dubské pracovnice jsou již připravené na svých místech. A vy tak musíte odpovídat na otázky, které vám vaše dítě ohledně těchto spoře oblečených dam pokládá. Místní obyvatelé tento rozšířený nešvar vnímají nejen jako ostudu města, ale také jako rušivý element jejich jinak poklidného života. Navrhují proto zákaz pouliční prostituce a s tím spojené vysoké pokuty při přistižení a časové omezení pro místní podniky nabízející tyto služby na dobu od 22 do 4 hodin.

Studentka Gymnázia Teplice

Vzestup a pád teplického fénixe

V Teplicích se nachází mnoho chátrajících staveb s velkým potenciálem, které nejsou plně využity. Nejvíce do očí bijící je budova hlavního nádraží. Budova byla slavnostně otevřena v roce 1858, vystavěná v novorománském slohu. V historii byla tato stavba dominantou Teplic, dodnes je považována za jedno z nejkrásnějších nádraží v Čechách,

Nejzásadnější otázkou je však využití vnitřních prostorů. Nejdříve se zamýšlíme nad otázkou rozmístění služeb ve vstupní hale. Vcházíme do nejzajímavější místnosti nádraží, tou je foyer, jehož problém nacházíme v nedostatku míst k sezení. Lidé, ověšení taškami, čekající na vlak nemají prostor k trávení času, nebo alespoň možnost se někde důstojně

vedou na toalety, a objevujeme další z problémů - nedostačující kvalita toalet, jsou placené a neudržované - tento stav by bylo možné zlepšit jejich renovací. To ale není jediný problém toalet. Už při vcházení cítíme nepříjemný zápach, který odradí každého, kdo chtěl toalety použít. Tuto situaci lze lehce změnit obyčejným osvěžovačem vzduchu, nebo častěj-

přestože v současnosti vytrvale chátrá. Jak je to ale možné?

Dalo by se čekat, že v roce 2018 bude nádraží místem moderních technologií, kde lidé budou mít možnost dobít své „smartphony“ v ChargeBoxu a připojit se k veřejně dostupné Wi-Fi síti. Jelikož je hlavní nádraží jeden z prvních objektů, který turisté po příjezdu spatří, myslíme si, že by si zasloužil celkovou rekonstrukci. Ta by zahrnovala obměnu fasády se zachováním historických ozdobných znaků, výměnu oken a střešní krytiny s případným zateplením a vymalování vnitřních stěn a stropů. Přeci nechceme, aby tato zanedbaně vypadající budova svým vzhledem odradila příjíždějící od hlubšího poznání a prozkoumání Teplic.

usadit a odpočinout si. Tento problém bychom řešili přidáním pohodlných a dobře rozmístěných laviček v nevyužitém prostoru.

Postupujeme slušně vypadající uličkou, narážíme na dveře, které

ším úklidem. Při procházení kolem budovy zvenčí jsme si všimli spousty aktuálně uzavřených a nevyužívaných míst. Rádi bychom zjistili jejich stav a příležitost umístění služeb pro příjíždějící turisty. Například zajiště-

ní bezpečnosti situováním policejní stanice. Následně možnost zakoupení teplého občerstvení, uložení objemnějších zavazadel v úschovně a vybudování dětského koutku pro ratolesti nudící se při čekání na spoj.

Náhodně se ptáme kolemjdoucích na otázku: Co by rádi změnil na nádraží? Nejčastěji dostáváme odpovědi typu - obměna fasády, nedostatek míst k sezení a někteří lidé zmiňují i přítomnost zapáchajících bezdomovců, kteří zabírají jediné tři lavičky ve vstupní místnosti nádraží. Slyšíme ale i odpověď požadující přidání stojanů na kola s tím, že po příchodu bude kolo stát tam, kde jste ho ponechali.

Ve veřejném zájmu doufáme, že tato reportáž pomůže k alespoň malému zlepšení nynější situace. Teplicím, jakožto lázeňskému městu s pestrou historií, by jistě prospělo reprezentativnější místo k uvítání cestujících.

Studenti Doksanský, Hrabcová, Marušák, Pavelčík, Tomášechová

Antikomplex: Učit se v českém pohraničí

Spolek Antikomplex se věnuje kritické reflexi dějin českých zemí, zejména poválečnému vysídlení Němců a následným osudům krajiny a společnosti v českém pohraničí. Podpora kritického pohledu do minulosti vychází z přesvědčení, že schopnost maximálně otevřené reflexe vlastní historie patří nepopzdněji od druhé světové války k základním dovednostem každé svobodné společnosti. Svou činností se snažíme posílit aktivní přístup k občanství. Vycházíme přitom z toho, že nelze být aktivním občanem jen abstraktně, ale záleží na kvalitě vztahů k místu, kde žijeme.

antikomplex

Autoři úvodníku: Thomas Oellermann a Terezie Vávrová

Nadace Friedrich-Ebert-Stiftung: Není Vám jasné, co dělá německá nadace v České republice?

hraničními odborníky a zástupci společenského a politického života, nabízí analýzy k otázkám české a německé společnosti a politiky, jakož i k evropským tématům. Těžištěm činnosti zastoupení FES je společensko-politický dialog, evropská integrace, spolupráce s odbory a podpora demokratické a sociálně inkluzivní společnosti. Důležitými partnery FES v České republice jsou vědecké a vzdělávací instituce, vládní orgány, Parlament České republiky, města a obce, nevládní organizace, univerzity, školy a vysoké školy, média a odbory. Informace o aktuálních projektech naleznete na webové stránce www.fesprag.cz.

Friedrich-Ebert-Stiftung (FES) je nadace financovaná ze státního rozpočtu Německa. Její kanceláře naleznete ve více než sto zemích po celém světě. V České republice má FES své zastoupení od roku 1990, a to sice v Praze. Cílem FES v Česku je podpořit rozvoj demokracie, právního státu a sociální spravedlnosti ve státě i ve společnosti a přispět k česko-německému porozumění ve společné Evropě. Zastoupení FES v České republice představuje platformu pro dialog a think-tank, který organizuje odborné semináře, konference s domácími a zahraničními odborníky a zástupci společenského a politického života, nabízí analýzy k otázkám české a německé společnosti a politiky, jakož i k evropským tématům. Těžištěm činnosti zastoupení FES je společensko-politický dialog, evropská integrace, spolupráce s odbory a podpora demokratické a sociálně inkluzivní společnosti. Důležitými partnery FES v České republice jsou vědecké a vzdělávací instituce, vládní orgány, Parlament České republiky, města a obce, nevládní organizace, univerzity, školy a vysoké školy, média a odbory. Informace o aktuálních projektech naleznete na webové stránce www.fesprag.cz.

Názory vyjádřené v reportážích nejsou názory Antikomplexu a FES.

Děkujeme za spolupráci Gymnázium Teplice a Martinu Rakovi